

Balazsek Dániel

Nándi

„birds of appetite”
(T. Merton)

Tizenöt éves voltam, amikor
elütötte egy teherautó.
Sajnáltam, hogy nem sajnáltam.
Mindig cikizett. Vagy káromkodott.
Sose láttam más ilyen embert, aki állandóan
részeg és nevetve káromkodik;
mintha zsákokat cipelne a hegyre, sajgó derékkal,
amikor beszélnie kell.
A nővére, aki nála élt, csak halála után kezdett el
rendszeresen járni a közeli evangélikus templomba.
Vasárnaponként.
Addig utált minden vallásosat.
Most sem szívesen állt meg beszélgetni, de egyszer elmondta, hogy
a kert végében, már majdnem a határban, volt egy kis cseresznyefa,
ahova Nándi ki szokott járni, miközben reggel etették a malacokat.
Aznap még csak nem is imádkozott.
Ahogy odaért a virágzó
kis cseresznyefa alá, teljesen ellepte az éhség, mint
apró madarak.

Aztán nem ért haza következő nap.

próféta

Mióta a robbanás miatt elveszítette hallását,
egyre csak Jónásra gondolt

vízrétegek, különböző századok hömpölygései,
mint homok rakódott le a csend a fülben,
hirtelen kagylóba húzódik az éjszaka

az orvos legyintett, ez csak ideiglenes, amúgy is „előnnyel jár”,
a hangokat megérezed majd, meg a változásokat,
mint a reumások

vasárnaponként lement a tengerhez és az otthonra gondolt,
a táj tágult, majd szűkült a szél hatására, mint a dobhártya

esténként korán lefeküdt,
álmában is óvatosan takarózott, mint akinek még egy test melegére kell majd vigyáznia,
a reggel mindig hideg levegővel jön el a tüdőben

most már tavasz van, olyan zúzott a szél,
nappal járom Ninivét és kiáltok, de magam se hallom

a térdemben érzem, hogy valahol zivatar távolodik,
lehet, hogy csapás.

Esőgép

Az esőgépet tesztelik a díszletesek,
Megered a színpadra az üres teremben.

Kimegyünk, beszélgetünk. Zsófi elszív egy cigit.
Kint cérnaszálon mozognak a levelek.

Hazaindulok. Befelé tompul minden.
Zuhognak a hangok a fejemben.